

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.066 van 23 juni 2011
in de zaak A. 196.247/XIV-32.143**

In zake : Muhammad SHERRIF
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julie Tieleman
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stefaan Verbouwe en Francis Chaffart
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 april 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 16 februari 2010 waarbij wordt besloten dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002, zodat de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij voor de verzoeker van rechtswege vervalt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ivo Flachet, die loco advocaat Julie Tieleman verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Alexander Billiet, die loco advocaten Stefaan Verbouwe en Francis Chaffart verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 24 november 2009 het land binnen. De verzoeker wordt aan de dienst Voogdij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling gesignaleerd.

De verzoeker verklaart aan het Bureau MINTEH van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1993. Hij wordt op 26 november 2010 onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

De identiteit van de minderjarige wordt vastgesteld aan de hand van een kopie van zijn geboorteakte. Op dat moment is er geen twijfel in verband met de ingeroepen minderjarigheid.

Tijdens het identificatiegesprek met de dienst Voogdij van 7 december 2009 uit de interviewer twijfel omtrent de leeftijd van de verzoeker. De verzoeker heeft geen document bij zich. Hij weet niet waar zijn geboorteakte is, misschien bij zijn oom, maar hij zal moeten contact opnemen om ze te kunnen laten opsturen. De interviewer stelt vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn schooltijd niet kloppen met zijn verklaarde leeftijd.

Op 10 december 2009 ondergaat de verzoeker een klinisch, tandheelkundig en radiologisch onderzoek in het kader van de chronologische leeftijdsbepaling in het Universitair Ziekenhuis Gent. Uit het onderzoek concludeert prof. dr. M. Craen: “Met de middelen die ons wetenschappelijk ter beschikking staan kunnen we met een redelijke zekerheid stellen dat de heer SHERRIF Muhammed op 10 december 2009 de kalenderleeftijd van 18 jaar bereikt heeft. De vermoedelijke leeftijd is 22,18 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar.”.

Op 7 januari 2010 legt de verzoeker een gecertificeerde kopie voor van een geboortetest, afgegeven op 13 april 2005 in Accra, Ghana, die vermeldt dat hij geboren is op 31 december 1993.

Op 14 januari 2010 onderzoekt de Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter bestrijding van Valsheden Documenten, het door de verzoeker voorgelegde identiteitsdocument.

Zij concludeert als volgt: "Het document stemt overeen met onze persoonlijke documentatie".

Op 16 februari 2010 besluit de dienst Voogdij dat de plaatsing onder haar hoede van Muhammad SHERRIF van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de beslissing.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

4. In een enig middel voert de verzoeker aan:

"ENIG MIDDEL: Schending van de wet op de "Voogdij over niet begeleide minderjarige vreemdelingen" wet van 24 december 2002, met name van het artikel 7, schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout.

De bestreden beslissing stelt:

"Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: "Met de middelen die ons wetenschappelijk ter beschikking staan kunnen we met redelijke zekerheid stellen dat de heer SHERRIF MUHAMMED op 10 december 2009 de kalenderleeftijd van 18 jaar bereikt heeft. De vermoedelijke leeftijd is 22,18jaar met een SD 2,3 jaar.";

Overwegende dat op 14 januari 2010 betrokkene een gecertificeerde kopie van een geboortecertificaat voorlegt, afgegeven op 13 april 2005 in Accra, Ghana, welke vermeldt dat hij geboren is op 31 december 1993;

Overwegende dat op 14 januari 2010 het advies van de Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijk Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten, omtrent de authenticiteit van het document als volgt luidt: "Het document stemt overeen met onze persoonlijke documentatie.

(...)

Overwegende dat de afwijking tussen de leeftijd van de medische test en de leeftijd vermeld op het document meer dan 3,5 jaar bedraagt waardoor het document niet in staat is het resultaat van het leeftijdsonderzoek te weerleggen;

Overwegende dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 78 jaar oud is;

Beslissing

Overeenkomstig artikel 8§1 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet van 24 december 2002, stelt de dienst Voogdij vast dat Mijnheer Muhammad

SHERRIF niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de Programmawet van 24 december 2002.

Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Muhammad SHERRIF van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing."

Artikel 7 van de wet op de voogdij over niet begeleide minderjarige vreemdelingen stelt:

"§ 1. Wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, laat de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

Het medisch onderzoek geschiedt onder toezicht van de dienst Voogdij.

De kosten van dat medisch onderzoek zijn ten laste van de overheid die het heeft gevraagd. Ingeval de dienst Voogdij uit eigen beweging een onderzoek laat verrichten, zijn de kosten ten laste van die dienst.

§ 2. Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene minder dan 18 jaar oud is, wordt gehandeld overeenkomstig artikel 8.

Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, vervalt de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege. De dienst Voogdij stelt daarvan onmiddellijk de betrokkene in kennis, alsook de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, en iedere andere betrokken overheid.

§ 3. Ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden."

Deze wettekst wordt bovendien bevestigd door de Orde der Geneesheren die in hun recente advies van 20.02.2010 niet enkel stelt dat de leeftijdstest erg gevaarlijk is voor het individu maar bovendien niet nauwkeurig genoeg zijn en dat bijgevolg twijfel in het voordeel dient uit te vallen van de persoon die verklaard minderjarige te zijn:

"X-stralen zijn ioniserende stralen die een gevaar voor de gezondheid kunnen inhouden. In het voorliggende geval is het gevaar miniem indien de regels van goede praktijkvoering nageleefd worden.

Bestraling mag slechts toegepast worden met de nodige omzichtigheid, vooral bij een jonge persoon. Ze dient zo laag en kort mogelijk gehouden te worden en dient in overeenstemming te zijn met de richtlijnen van radioprotectie. Ze mag niet nutteloos herhaald worden.

De interpretatie van een röntgenfoto is geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen.

Voor deze interpretatie is een bijzondere expertise vereist.

De techniek van de botleeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling.

Verskillende factoren (etnische, genetische, endocrinische, sociaal-economische, nutritionele, medische, ...) kunnen de groei van een individu beïnvloeden.

De tabellen voor de botleeftijdsbepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren.

De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong en

van het sociaal-economisch en nutritioneel niveau van het individu.

Voorts schuilt een moeilijkheid in de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen.

Schatting houdt altijd een onnauwkeurighedsfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval. Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn.

Blootstelling aan ioniserende stralen is ethisch gezien slechts gerechtvaardigd wanneer ze meer voordelen biedt dan nadelen.

De dienst Voogdij moet het belang van de leeftijdsbepaling bij benadering afwegen tegen het, zij het minieme, gevaar dat de verwezenlijking ervan schade toebrengt aan de gezondheid van het individu.

De Nationale Raad meent om de hierboven uiteengezette redenen dat de andere indicatoren die leeftijdsbepaling van het individu mogelijk maken niet verwaarloosd mogen worden.

In elk geval mag de test niet uitgevoerd worden zonder de toestemming van de persoon, die de nodige informatie verkregen dient te hebben over het doeleinde, de contra-indicaties en de inherente risico's van de test.

Deze informatie dient te worden verstrekt in een duidelijke en begrijpelijke taal, eventueel door bemiddeling van een tolk.

De toestemming dient uitdrukkelijk gegeven te worden.

Bijstand van een voogd of van een referentiepersoon is belangrijk voor de betrokken persoon in dit stadium van de procedure, ofschoon de programmawet van 24 december 2002 bepaalt dat een voogd aangewezen wordt wanneer het statuut van NBMV bewezen is, behalve in uiterst dringende noodzakelijkheid.

De onderzoeker dient te beschikken over de nodige tijd en gunstige omstandigheden om een kwalitatieve test uit te voeren.

Het onderzoek dient uitgevoerd te worden met eerbied voor het individu."

(...) (eigen cursivering)

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden omwille van de volgende redenen:

1. De resultaten van een medisch onderzoek zijn niet sluitend

Verzoeker wenst erop te wijzen dat de resultaten van een medisch onderzoek niet 100 % sluitend zijn.

Verzoeker verwijst daarvoor naar het hierboven aangehaalde advies van de Orde der Geneesheren dat uitgebreid de gebruikte methodes bespreekt. De orde wijst erop dat de interpretatie van een röntgenfoto geen onfeilbare methode is. De orde wijst er ook op dat de groei van een individu beïnvloedt kan worden door etnische genetische, endocrinische, sociaal- economische, nutritionele, medische factoren. Aangezien de referentietabellen voor de leeftijdsbepaling meestal opgemaakt zijn op grond van een westerse blanke bevolking. Het is allesbehalve evident dat dezelfde conclusies worden getrokken voor personen van een andere afkomst. Ook de dentale criteria hangen af van de etnische oorsprong en van het sociaal-economisch en nutritioneel niveau van het individu.

De reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen is ook allesbehalve evident.

De conclusie van het medisch onderzoek zoals ze aangehaald wordt in de bestreden beslissing haalt ook een onzekerheid aan:

"Met de middelen die ons wetenschappelijk ter beschikking staan kunnen we met redelijke zekerheid stellen dat de heer SHERRIF MUHAMMED op 10 december 2009 de kalenderleeftijd van 18 jaar bereikt heeft. De vermoedelijke leeftijd is 22,18 jaar met een SD 2,3 jaar." (eigen cursivering)

De artsen zijn er zich van bewust dat de beschikbare wetenschappelijke

middelen beperkt zijn. Deze beperkte middelen kunnen enkel met een "redelijk" zekerheid een leeftijd bepalen. De conclusie geeft dan ook slechts een "vermoedelijke" leeftijd.

Heel dit advies wijst op de onzekerheid en slechts op een vermoeden.

Dat het vermoeden wel eens niet waar kan zijn zal vervolgens blijken uit de gecertificeerde kopie van het geboortecertificaat dat verzoeker vervolgens zal neerleggen en dat door de Federale Politie als authentiek werd erkend.

Desalniettemin concludeert de bestreden beslissing: "Overwegende dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is."

Doordat de bestreden beslissing met zekerheid verklaart dat verzoeker meerderjarig zou zijn, ingaand tegen een twijfelende conclusie van een medisch onderzoek, tegen het advies van de Orde der Geneesheren en ingaand tegen een authentiek geboortecertificaat, vormt ze een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en begaat ze een manifeste appreciatiefout.

2. Andere indicator: geboortecertificaat

De conclusies van een medisch onderzoek zijn niet alleen per definitie onzeker, men dient daarenboven andere indicators in aanmerking te nemen.

De orde der geneesheren stelde in haar advies van 20 februari 2010 onder andere:

"De techniek van de botleeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling."

In haar advies legt de orde er de nadruk op dat men de beperkingen van een medisch onderzoek dient in aanmerking te nemen wanneer men een leeftijdsonderzoek uitvoert.

Vooraleer überhaupt een medisch onderzoek uit te voeren, dient men met andere factoren rekening te houden. Dit omwille van de onzekerheid van de medische resultaten en de medische risico's die een dergelijk onderzoek met zich meebrengen:

"De Nationale Raad meent om de hierboven uiteengezette redenen dat de andere indicatoren die leeftijdsbepaling van het individu mogelijk maken niet verwaarloosd mogen worden."

De tegenpartij beschikte reeds over een kopie van het geboortecertificaat van verzoeker waaruit zijn minderjarigheid volgt, vooraleer men het onderzoek opstartte. Verzoeker kondigde toen al aan dat hij een gecertificeerde kopie van zijn geboortecertificaat kon bekomen.

De tegenpartij weigerde hier echter op te wachten en beval reeds het medisch onderzoek.

Enkele dagen na de resultaten van het onderzoek kon verzoeker de gecertificeerde kopie van het geboortecertificaat presenteren. Deze akte wordt onderzocht door de Federale politie die de authenticiteit ervan bevestigt.

Desalniettemin verkiest de tegenpartij het zekere element van een authentieke gecertificeerde kopie van het geboortecertificaat van verzoeker niet in aanmerking te nemen, maar wel de onzekere, weifelende conclusie van een niet sluitend medisch onderzoek.

Door een dergelijke onzorgvuldige beoordeling te maken, schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, en maakte ze een manifeste appreciatiefout.

3. Twijfel in het voordeel van verzoeker

Het artikel 7§3 van de wet van 24.12.2002 bepaalt zeer duidelijk dat in geval van twijfel, het de laagste leeftijd is die in acht dient genomen te worden.

Ook de Orde van geneesheren stelde in bovengeciteerde advies:

"Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart

minderjarig te zijn."

In casu zijn de conclusies van het niet sluitende medisch onderzoek niet zeker. Verzoeker heeft daarentegen wel een authentieke gecertificeerde kopie van zijn geboortecertificaat voorgelegd waaruit zijn minderjarigheid wel degelijk blijkt.

Zelfs in het geval men zou oordelen dat de resultaten van het medisch onderzoek in aanmerking genomen dienen te worden, dient men toch te concluderen dat er een belangrijke twijfel bestaat in de beoordeling van de leeftijd van verzoeker. Verzoeker verwijst daarvoor naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette.

In geval van twijfel dient de jongste leeftijd aangenomen te worden. De tegenpartij liet in casu na om de twijfel in het voordeel van verzoeker te laten gelden.

Er blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat er twijfel is.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 7§2 doordat verzoeker niet op de hoogte gesteld is geweest van de nieuwe beslissing en schendt tevens artikel 7§3 doordat niet de laagste leeftijd in acht werd genomen. Bovendien schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, en maakte ze een manifeste appreciatiefout.

4. Geen toestemming gevraagd voor schadelijke behandeling

De Orde der Geneesheren stelt in het hierboven aangehaalde advies dat de medisch onderzoeken risico's inhouden voor de gezondheid van de betrokkene. Het is daarom belangrijk dat men vooraleer men een leeftijdsonderzoek laat uitvoeren, de toestemming vraagt aan de betrokkene waarbij men de gezondheidsrisico's uitlegt.

Het is duidelijk dat dit in casu niet is gebeurd. Het medisch onderzoek werd aan verzoeker opgelegd. Het is bovendien ook te betwijfelen dat verzoeker de risico's die dit onderzoek voor zijn gezondheid inhouden, kon inschatten. Het onderzoek vormt dan ook een inbreuk op de integriteit van verzoeker.

De bestreden beslissing baseert zich dan ook op onwettelijk en minstens ondeugdelijk bekomen informatie en vormt ook om die reden een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”.

Beoordeling

5.1. De verzoeker verwijst naar artikel 7, § 3 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002 (Voogdijwet), dat bepaalt dat in geval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek met de jongste leeftijd rekening gehouden wordt. De verzoeker verbindt hieraan het advies van de Orde der geneesheren en stelt dat leeftijdstests onvoldoende nauwkeurig zijn en dat bijgevolg de twijfel in zijn voordeel moet uitvallen.

Hij voert aan dat de conclusie van het medisch onderzoek wijst op de onzekerheid in verband met zijn leeftijd en daaromtrent slechts een vermoeden weergeeft. De bestreden beslissing kon dan ook niet met zekerheid verklaren dat de verzoeker meerderjarig is.

Wanneer de Voogdijwet handelt over “twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek”, dient dit niet geïnterpreteerd te worden in de zin dat de arts onzeker zou zijn over de juistheid van de bevindingen op basis van de medische leeftijdstest. Voornoemd artikel 7 betreft het interval dat meestal bij leeftijdsbepalingen door de arts wordt gehanteerd met als doel eventuele afwijkingen bij de betrokkene ten gevolge van etnische, genetische en andere specifieke kenmerken op te vangen. Het begrip “jongste leeftijd in geval van twijfel” houdt in dat wanneer de arts een dergelijke deviatiefactor hanteert, het bestuur verplicht is uit te gaan van de ondergrens die wordt bepaald door de afwijkingsmarge. Die opvatting vindt steun in de parlementaire voorbereiding. In casu doet het hanteren van de benedengrens overigens geen afbreuk aan verzoekers meerderjarigheid. Door te concluderen dat de verzoeker meer dan 18 jaar oud is schendt de bestreden beslissing voornoemd artikel 7, § 3, van de Voogdijwet niet.

Verder blijkt uit het medisch verslag dat de leeftijdsbepaling van de verzoeker steunt op een driedelig medisch onderzoek: er werd zowel een orthopantomogram vervaardigd van gans de boven- en ondertandboog als een radiografie van de beide mediale claviculae als een radiografie van het linkerhandpolsgewricht.

De verzoeker weerlegt niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij zijn beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle beoordelingsgegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam aanvaard worden. In die zin dient de verwijzing naar de “redelijke zekerheid” en “de vermoedelijke leeftijd” te worden gelezen, zonder dat daaruit afgeleid mag worden dat de geneesheer twijfelt aan zijn conclusie over verzoekers meerderjarigheid. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de verzoeker te achterhalen. Er moet enkel uitsluitel zijn over de al dan niet minderjarigheid van de verzoeker. Op dit punt is de conclusie van de arts overduidelijk.

Overigens blijkt uit het advies van de Orde der geneesheren niet dat deze het gebruik van medisch testen om de leeftijd te bepalen verwerpt.

De verzoeker voert aan dat er een authentieke gecertificeerde kopie van een geboortecertificaat voorlag waaruit blijkt dat hij geboren is op 31 december 1993. Doordat de bestreden beslissing echter met zekerheid verklaart dat hij meerderjarig is, schendt ze, volgens de verzoeker, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en begaat ze een manifeste appreciatiefout.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de dienst Voogdij rekening heeft gehouden met het door de verzoeker voorgelegde geboortecertificaat. Zij heeft immers advies gevraagd aan de Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten omtrent de authenticiteit van het betreffende document. Deze besloot dat het document overeenstemt met hun persoonlijke informatie, doch het onderzoek van de Federale Politie betreft enkel de vorm van het document en niet de inhoud ervan. Bovendien dient, zoals de verwerende partij repliceert, gewezen te worden op de tweede paragraaf van artikel 28 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (WIPR) die bepaalt dat het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het tegenbewijs leveren van de feiten zoals vastgelegd in een buitenlandse authentieke akte, is aldus altijd mogelijk en de medische leeftijdstesten vormen een bewijskrachtig middel.

De verzoeker toont dan ook niet aan de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door te overwegen dat de afwijking tussen de leeftijd van de medische test en de leeftijd vermeld op het document meer dan 3,5 jaar bedraagt waardoor het document niet in staat is het resultaat van het leeftijdsonderzoek te weerleggen.

De verzoeker voert ten slotte aan dat men hem vóór het leeftijdsonderzoek de gezondheidsrisico's daarvan niet heeft uitgelegd en dat men zijn toestemming niet heeft gevraagd. Hierdoor zou het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

De verzoeker toont niet aan dat hem zijn recht om zijn toestemming voor het leeftijdsonderzoek te weigeren of in te trekken zou zijn ontzegd. Hij brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij zich zou hebben

verzet tegen de uitvoering van het leeftijdsonderzoek. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat de verzoeker wel degelijk werd ingelicht over het medisch onderzoek tijdens het identificatiegesprek met de dienst Voogdij van 7 december 2009.

Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 juni 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen